

Pe soare îl orbești...

Eugenia Calancea

Chiar de-ai fi după soare să te pitești,
Tot te vor vedea ochii mei unde ești,
Că la geam perdeaua-i deasă,
Ajungând în a mea dulce casă.

Iar un soare, de s-ar opri în calea ta,
Iar eu orbind nu te-aș mai vedea,
Dar fața ta-i strălucitoare
Vrea să oprească orice soare...

Tu ești mândru, dar pe soare îl orbești,
Ca o lună coborâtă din povești,
Viața-i frumoasă aici pe pământ,
Ca îngerul luminii, trimis de ceva sfânt.

Dacă de mine viață te ascunzi,
Ochii mei vor fi de lacrimi uzi,
Fața fără zâmbet, gura ar ofta,
Ochii mei în lacrimi, pe tine te-ar căuta..